

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/84/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5109239526
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 08. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5109239526.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej, sudcov JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Miroslava Šeptáka, v právnej veci navrhovateľky: B. K., nar. XX.X.XXXX, bytom E. S. XX, zastúpená JUDr. Magdou Poliačikovou, advokátkou, s.r.o., so sídlom Žilina, Národná č. 17, proti odporcom: 1/ S. Z., nar. X.X.XXXX, bytom Q. R., E. č. XXX, zastúpený advokátom Mgr. Branislavom Samcom, so sídlom T., K. K. č. X, 2/ P. A., nar. XX.X.XXXX, bytom E.. H. č. XXXX, F., Česká republika, 3/ B. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. S. č. XX, 4/ A. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. č. XXX, 5/ G. K., nar. XX.X.XXXX, bytom T., A. č. X, 6/ A. K., nar. XX.X.XXXX, bytom E. S., D. č. XX/XX, 7/ Z. K., nar. X.XX.XXXX, bytom E. S., D. č. XX/XX, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, v konaní o odvolaní odporcu 1/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 27C/258/2009-406 zo dňa 11. decembra 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 27C/258/2009-406 zo dňa 11. decembra 2013 potvrdzuje.

odôvodnenie:

Okresný súd napadnutým rozsudkom určil, že do dedičstva po nebohom S. D. T., zomr. XX.XX.XXXX, po ktorom bolo dedičstvo prejednané na bývalom Štátnom notárstve v Žiline pod č. D 1449/74 patrí 1 nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území E. S., zapísaných v pozemkovej knihe vo vložke 338 ako parcela č. 219/5, z ktorých na základe geometrického plánu 27C/61/2003-22/2007 zo dňa 8.7.2007, vyhotoveného Ing. Z. E., úradne overeného Správou katastra Žilina dňa 23.7.2007 č. 1201/07, boli odčlenené novovytvorené KNC parc. č. 640/11- orná pôda o výmere 149 m², KNC parc. č. 655/49 - zastavaná plocha o výmere 318 m², KNC parc. č. 655/50 - zastavaná plocha o výmere 252 m², KNC parc. č. 655/51 - zastavaná plocha o výmere 420 m², KNC parc. č. 655/52 - zastavaná plocha o výmere 121 m², KNC parc. č. 655/25 - zastavaná plocha o výmere 61 m², KNC parc. č. 655/53 - zastavaná plocha o výmere 13 m², KNC parc. č. 655/35 - zastavaná plocha o výmere 71 m², KNC parc. č. 970/24 - orná pôda o výmere 73 m². Zároveň prvostupňový súd rozhodol, že o trovách konania bude rozhodnuté do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Na základe vykonaného dokazovania mal prvostupňový súd preukázané, že notárskym osvedčením N 200/2000, Nz 173/2000 bolo osvedčené vydržanie vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam v prospech spoločnosti Agroregión a.s. s tým, že v osvedčení sa uvádza, že nehnuteľnosti užíval od roku 1960 Štátny majetok Rajec a následne v rámci privatizácie od Slovenského pozemkového fondu odkúpila pozemky spoločnosť Agroregión s.r.o., ktorá vložila svoj majetok do spoločnosti Agroregión a.s. Podľa kúpnej zmluvy 5137/2000 predal Agroregión a.s. predmetné pozemky kupujúcemu - odporcovi 1/. Súd vychádzal pri rozhodovaní z predložených listinných dokladov a mal nesporne preukázané, že Štátny majetok Rajec nemohol nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam a taktiež tieto nemohli byť ani vo vlastníctve JRD Kamenná Poruba. V konaní neboli predložené žiadne listinné doklady, na základe ktorých by bolo preukázané nadobudnutie vlastníckeho práva k pozemkom, ktoré boli predmetom aj osvedčenia N 200/2000 na uvedené subjekty, a to JRD Kamenná Poruba, resp.

Štátny majetok Rajec. Z § 24 zák. č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách nesporne vyplýva, že vlastníctvo k pozemkom, ktoré sú aj združené k spoločnému družstevnému hospodáreniu, zostáva zachované a družstvo má oprávnenie užívať pozemok, ale nemôže ho ani zaťažiť a ani scudzit'. Aj keď JRD predmetné pozemky užívalo, nikdy nemohlo nadobudnúť vlastnícke právo, pokiaľ nebola uzavretá riadna zmluva o prevode vlastníctva, a táto skutočnosť v konaní potvrdená nebola. Pokiaľ ide o užívanie štátnym majetkom, taktiež nebola predložená žiadna listina, na základe ktorej by bol preukázaný prevod nehnuteľností na štátny majetok, navyše predmetom privatizačného projektu Štátneho majetku Rajec boli len stavby, a to bez pozemkov v katastrálnom území E. S., nakoľko štátny podnik nepreukazoval k nim právo správy a pozemky pod stavbami mal len v užívacom vzťahu od fyzických a právnických osôb. Podľa zmluvy o predaji majetku štátu č. 63/1996 nemohlo dôjsť k prevodu vlastníckeho práva na Agroregión s.r.o. Dlhé Pole na základe privatizačného projektu ŠM Rajec. Agroregión a.s., ktorý na základe osvedčenia o vydržaní N 200/2000, Nz173/2000 bol zapísaný ako vlastníak predmetných nehnuteľností a následne ich previedol kúpnu zmluvou V 5137/2000 na odporcu 1/, nemohol nadobudnúť vlastnícke právo titulom vydržania, nakoľko nemožno uňho konštatovať, že jeho právny predchodca bol dobromyseľný v držbe nehnuteľností. Právny predchodca spoločnosti Agroregión a.s. nemal titul, na základe ktorého by s nehnuteľnosťami nakladal ako so svojim vlastníctvom v dobrej viere, že mu nehnuteľnosti ako vlastníkovi patria.

Okresný súd konštatoval, že podľa kúpnej zmluvy V 5137/2000 odporca 1/ nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam ktoré tvorili predmet tejto zmluvy. Odporca 1/ taktiež nepredložil žiaden iný titul, na základe ktorého by bolo možné konštatovať že nadobudol vlastnícke právo k predmetu konania.

Ďalej sa v odôvodnení uvádza, že sporné pozemky nadobudnuté odporcom 1/ sú vytvorené z pôvodnej pozemno-knižnej parcely 219/5 zapísanej vo vložke 338, kat. územie E. S.. Oboznámením pozemkovej knihy mal súd preukázané, že porúčiteľ S. D. je zapísaný ako 1 vlastníak parcely 219/5 zapísaná vo vložke 338 a nebolo preukázané, že porúčiteľ za svojho života previedol vlastnícke právo na iné osoby, atak sú splnené podmienky, aby súd určil že do dedičstva po porúčiteľovi patrí 1 novovytvorených KN C parciel vytvorených z pôvodnej pozemno-knižnej parcely.

Na základe predložených listinných dôkazov nebolo zistené, že by predmetný pozemok, parcela č. 219/5 bola predmetom zaopatrovacej a darovacej zmluvy, registrovaná RI 713/69, ktorou porúčiteľ S. D. prevádzal nehnuteľnosti na navrhovateľku a jej nebohého manžela A. K.. Navrhovateľka ani nežiadala určiť, že ona je vlastníčkou, resp. spoluvlastníčkou predmetných nehnuteľností, ale naopak, žiadala určiť vlastnícke právo v prospech porúčiteľa S. D., a tak je právne bezvýznamné, že na základe uvedenej zmluvy nemohla nadobudnúť vlastnícke právo k pozemku č. 219/5, nakoľko táto parcela nebola predmetom zmluvy.

Pokiaľ odporca uvádzal, že navrhovateľka sa mala domáhať svojho práva na základe reštitučných zákonov, tak tu súd poukázal na právny názor už vyslovený Krajským súdom v Žiline v konaniach 8C/165/2009 a 27C/61/2003, kde je jednoznačne konštatované, že v tomto prípade neboli splnené podmienky na aplikáciu zákona č. 229/91 Zb., tak ako uvádzal odporca 1/, ale navrhovateľka sa správne domáhala určenia vlastníckeho práva v súlade s § 80 písm. c/O.s.p., nakoľko má naliehavý právny záujem, aby bolo určené vlastníctvo porúčiteľa nebohého S. D.. Podľa dedičského spisu po nebohom S. D. D 1449/74 bolo zistené, že ako dedička je uvedená jeho dcéra T. D. a dedičské konanie bolo zastavené pre nemajetnosť a z dedičského spisu 6D/228/83 po nebohej T. D. je navrhovateľka uvedená ako jedna z dedičiek ako spoluzijúca osoba s tým, že aj toto dedičské konanie bolo zastavené pre nemajetnosť. U navrhovateľky bola teda splnená podmienka § 80 písm. c/ O.s.p. o naliehavosti právneho záujmu na usporiadaní vlastníckych vzťahov k pozemkom, ktoré sú zapísané na liste vlastníctve na odporcu 1/.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca 1/, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci na ďalšie konanie. Uviedol, že na pojednávaní dňa 20.11.2013 navrhoval vykonať dokazovanie na potvrdenie, resp. vyvrátenie skutočnosti, či predmet konania nespadá do oblasti reštitúcií, a to zabezpečením listinných dôkazov zo SPF, nakoľko z obdobných konaní vedených na Okresnom súde Žilina mal vedomosť o tom, že FNM mal vo svojej evidencii len časť príslušnej dokumentácie a zvyšná časť bola delimitovaná práve na SPF. Za dôležitú považoval skutočnosť, že predmetom zaopatrovacej a darovacej zmluvy, ktorá bola registrovaná pod RI 713/69, ktorou porúčiteľ S. D. prevádzal svoje nehnuteľnosti na navrhovateľku a jej nebohého manžela A. K., nebola parcela č. 219/5. Z uvedeného vyplýva, že v roku 1969 sa S. D. už necítil byť spoluvlastníkom predmetnej nehnuteľnosti. V období zakladania družstva, t. j. po roku 1957 väčšina vlastníkov pôdy túto darovala JRD Kamenná Poruba. Tým vlastníkom, ktorí pôdu odmietli družstvu darovať, prípadne dať do užívania neskôr na základe zákona č. 49/1959 Zb., bola pôda podľa vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. odňatá prikázaním do užívania družstva na základe uznesení rady MNV v Kamennej Porube. Napriek tomu,

že nariadenie č. 50/1955 používa pojem „užívanie“, mal za to, že nemožno tento pojem, ako dôvod užívania pôdy družstvom stotožňovať, resp. zamieňať s užívaním pôdy na základe zákona č. 49/1959 Zb. Príkázanie pôdy do užívania na základe príkazu v zmysle vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb. nebolo scudzovacím titulom, teda nebolo možné previesť vlastníctvo na štát a napriek tomu reštitučné zákony *expressis verbis* uvádzajú tento ako jeden z reštitučných titulov. Odvolateľ mal za to, že aj v takomto prípade sa jedná o reštitučný titul, ktorý si mali účastníci konania uplatniť v rámci reštitučných zákonov, a nie určovacou žalobou. V tomto konaní zohráva úlohu aj tá skutočnosť, že reštitučný nárok môže byť daný, aj keď nebol vykonaný zápis vlastníckeho práva v prospech štátu. V konaní bude nevyhnutné vykonať dokazovanie výzvou na predloženie listinných dôkazov, v ktorých sa nepochybne nachádzajú údaje preukazujúce, ktorí vlastníci darovali svoju poľnohospodársku pôdu JRD, resp. Štátnemu majetku Rajec, ktorých pôda bola prikázaná do užívania ŠM v Rajci na základe § 5 a 6 vládneho nariadenia č. 50/1955 Zb., prípadne ktorá pôda bola v rámci prevodu majetku bývalého „JRD Kamenná Poruba“ prevedená do vlastníctva ŠM Rajec a ktorá pôda prešla na JRD v dôsledku odovzdania do vlastníctva družstva podľa osobitných predpisov, t. j. v dôsledku zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách, čo je tiež reštitučný titul. Nejasnosti totiž vyvolávajú i doklady predložené Štátnym archívom v Bytči, medzi ktorými sa nachádza i zoznam o prikázaní pôdy do užívania socialistickej organizácie (v odôvodnení rozhodnutia nie je uvedené, na základe akého právneho predpisu sa pozemky podľa zoznamu prikázali do užívania družstva), kde je uvedený i S. D., avšak s číslom domu XXX, pričom ale nebohý S. D. mal číslo domu X. Odvolateľ zdôraznil, že oprávnená osoba, ktorej nehnuteľnosť prevzal štát v rozhodnom období od 25.2.1948 do 1.1.1990 na základe niektorého z reštitučných titulov, sa nemôže domáhať ochrany vlastníckeho práva podľa všeobecných predpisov formou určenia vlastníckeho práva, pokiaľ bol daný reštitučný nárok podľa zákona č. 229/1991 Zb., zák. č. 403/1990., zák. 87/1991 Zb. alebo zák. č. 503/2003 Z. z. Vzhľadom na uvedené skutočnosti bolo potrebné v prvostupňovom konaní vykonať aj úplné dokazovanie za účelom potvrdenia, resp. vyvrátenia prípadného reštitučného nároku a v prípade, že by bol daný niektorý z reštitučných titulov, mal súd návrh zamietnuť.

Navrhovateľka vo vyjadrení k podanému odvolaniu žiadala napadnuté rozhodnutie ako vecne správne potvrdiť. Uviedla, že Fond národného majetku SR prípisom doručeným okresnému súdu dňa 5.8.2013 jednoznačne uviedol, že predmetom schváleného privatizačného projektu podniku Štátny majetok Rajec, š.p. boli len stavby bez pozemkov. Pozemky pod stavbami mal len v užívacom vzťahu od fyzických a právnických osôb. Na základe uvedeného privatizačný projekt neobsahuje doklady k pozemkom. Obdobná vec už bola predmetom konania na Okresnom súde Žilina (8C/195/2009) a následne na Krajskom súde v Žiline (7Co/260/2012), ktorý k veci zaujal právne stanovisko. Zákonné ustanovenie, na ktoré poukazuje odvolateľ medzi reštitučné tituly zaradilo skutkovú podstatu - prikázanie do užívania právnickej osoby na základe zákona č. 55/1947 Zb. alebo vládneho nariadenia č. 50/1955 Sb. Svojou povahou však prikázanie do užívania právnickej osoby na základe týchto právnych predpisov nespôsobilo zánik vlastníckeho práva, pretože vlastníctvo osôb k nehnuteľnostiam prikázaných do tzv. nútených nájmov zostávalo zachované. Vlastník bol síce významne obmedzený z hľadiska možnosti využívať obsah svojho vlastníctva v tej jeho obsahovej zložke, ktorá súvisela s právom vlastníka užívať vec, no aj pri takomto obmedzení zostalo vlastníctvo zachované, bolo prevoditeľné na iné subjekty a prechádzalo na právnych nástupcov vlastníka. Právna úprava tzv. „nútených nájmov“ podľa zákona č. 229/1991 Zb. sa „rozpadá“ na úpravu týkajúcu sa užívacích práv ako vlastníkov, tak aj ostatných oprávnených osôb - odlišných od vlastníkov, obsiahnutú v § 22 a ďalej na úpravu týkajúcu sa len ostatných oprávnených osôb uvedených v § 4 ods. 2 písm. e/ riešiacu otázku vydania vlastníckych práv obsiahnutú v § 6 ods. 1 písm. t/, a to preto, že u nich je pojmovo vydanie možné a ďalej preto, že cieľom reštitučných predpisov je okrem iného aj privatizácia majetku. Reštitučný titul podľa § 6 ods. 1 písm. t/ zákona č. 229/1991 Zb. nespochybňuje vlastníctvo a zánik užívacích práv v zmysle pravidiel obsiahnutých v druhej časti zákona č. 229/1991 Zb., pretože uvedené ustanovenie sa na týchto vlastníkov nevzťahuje. K tejto problematike zaujal právny názor aj Ústavný súd ČR/PL.US-ST.-5/1997 zo dňa 4.11.1997. Z toho je jednoznačne preukázané, že nie je potrebné v tomto spore skúmať, či uvedené nehnuteľnosti mali alebo nemali byť predmetom reštitúcie, pretože vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam zostalo zachované. Argumentácia odporcu, že zmluvou RI 713/69 poručený S. D. nepreviedol parcelu č. 219/5 a že z tohto dôvodu sa ani necítil byť vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, je tvrdenie nenáležité. Každý vlastník sa sám a slobodne môže rozhodnúť, s ktorou nehnuteľnosťou nakladá a ktorú si ponechá vo vlastníctve. Keďže predmetom spomínanej zmluvy nebola parcela č. 219/5, je preukázané, že túto nehnuteľnosť si S. D. ponechal vo svojom vlastníctve. S. D. nehnuteľnosť, ktorá je predmetom sporu, nikdy nedaroval JRD Kamenná Poruba. Pokiaľ odporca poukazuje na doklady predložené ŠN v Bytči o tom, že došlo k prikázaniu pôdy do užívania socialistickej organizácie, tam je

uvedený S. D., č. d. XXX, pričom neb. S. D. T. mal č. d. X, takže nemohlo ísť o toho istého S. D., pričom v tom čase bolo v obci asi 6 občanov s týmto menom.

Odporcovia 3/ až 7/ vo vyjadrení k odvolaniu navrhli napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p. toto rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné vysporiadať sa s odvolacími námietkami odporcu 1/.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p., účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Navrhovanie dôkazov má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 79 ods. 1 a § 101 ods. 1 O.s.p.). Dôkaznú povinnosť môže účastník plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania, bez ohľadu na jeho procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

Splnenie dôkaznej povinnosti neznamená automaticky unesenie dôkazného bremena. Dôkazným bremenom (v spojitosti s dôkaznou povinnosťou) rozumieme zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. V praxi môžu navrhnuté dôkazy vyznieť (po ich vykonaní a vyhodnotení) ako nepoužiteľné zdroje informácií vo vzťahu k uplatnenej súdnej ochrane bez zreteľa na procesné postavenie účastníka. Zmysel uplatňovania dôkazného bremena spočíva v zabezpečení reálneho uplatnenia základného práva na súdnu ochranu aj v prípadoch, v ktorých sa vykonajú všetky navrhnuté dôkazy, prípadne výnimočne aj iné než navrhnuté dôkazy, a súd napriek tomu nemá jednoznačný skutkový základ pre svoje rozhodnutie. V takom prípade musí rozhodnúť v situácii dôkaznej núdze, ktorej dopad (neúspech v konaní) pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno, t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva.

Z hľadiska tvrdení navrhovateľa bolo potrebné v konaní skúmať, či tu sú naplnené podmienky pre určenie, že sporné pozemky patria do dedičstva S. D., zomr. XXXX, právneho predchodcu navrhovateľky. Okresný súd podrobne a v súlade s právnou úpravou, ako aj s právnym názorom vyjadreným Krajským súdom v Žiline v rozsudku č. k. 7Co/260/2012-202 zo dňa 11.9.2013 vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné žalobe vyhovieť. Pokiaľ navrhovateľka podporila svoje tvrdenia sumárom konzistentných dôkazov o tom, že jej právny predchodca bol vlastníkom sporných pozemkov, bolo na odporcoch, aby svoje tvrdenia o vydržaní vlastníckeho práva podložili relevantnými dôkazmi. Ak odporca 1/ spochybňoval dôkazy, ktoré svedčili v prospech navrhovateľky, bolo na ňom, aby uniesol dôkazné bremeno na preukázanie jeho tvrdení.

Otázka aplikácie zákona č. 229/1991 Zb. bola už predmetom posudzovania v inom konaní vedenom Krajským súdom v Žiline; od názoru tu vysloveného sa nemal odvolací súd dôvod odchýliť. Podstatnou pre posúdenie veci bola skutočnosť, že v zmysle § 24 zákona č. 49/1959 Zb. o jednotných roľníckych družstvách ostalo vlastníctvo k pozemkom združeným k spoločnému družstevnému hospodáreniu

zachované. „Znamená to, že právna úprava v predchádzajúcom spoločenskom zriadení určitým spôsobom trpela vlastnícke právo fyzických osôb (súkromníkov) aj k pôde, napriek jeho nezakotveniu v súkromnoprávnom kódexe, pričom toto právo zostávalo iba zapísané v pozemkovej knihe bez toho, aby vo všeobecnosti zaniklo.“ (z rozhodnutia Okresného súdu Žilina č. k. 8C/165/2009-170 zo dňa 11.9.2013). Keďže tu nedošlo k zmene vlastníctva dotknutej osoby (právneho predchodcu navrhovateľky), potom bolo bezpredmetné uvažovať o náprave majetkovej krivdy v zmysle reštitučných predpisov.

Pokiaľ ide o ostatné výhrady odvolateľa k myšlienkovému postupu súdu prvého stupňa, k týmto zaujal v podrobnostiach svoje stanovisko okresný súd v dôvodoch svojho rozhodnutia, ktoré boli prezentované v súlade s kritériami vyjadrenými v § 157 ods. 2 O.s.p. a s ktorými sa odvolací súd stotožnil.

O trovách odvolacieho konania krajský súd nerozhodoval, pretože o nich rozhodne súd prvého stupňa (§ 224 ods. 4 O.s.p.).

Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 za, 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.